

בעיר רחוקה חיה משפחה: אב, אם ועשרת בניהם. כאשר הרגיש האב הזקן שימיו ספורים, הוא קרא לעשרת בניו ואמר להם: "בניי, אני כבר מבוגר ולא נותר לי עוד זמן רב לחיות. הגיע זמני להיפרד מכם, אך קודם יש לי בקשה אחת: צאו החוצה והביאו מקל לכל אחד מכם". הבנים הביטו זה בזה נבוכים. 'איזה צורך יש לאבינו הזקן בעשרה מקלות?!', הם תמהו. אביהם הזקן ראה את תמיהתם וחזר על דבריו: "כן, צאו החוצה וחזרו אלי עם עשרה מקלות; מקל אחד לכל אחד". למרות תמיהתם ופליאתם מבקשת אביהם, יצאו הבנים אל מחוץ לבית ובתוך זמן קצר חזרו כשכל אחד אוחז במקל, כפי שהורה להם אביהם. "נהדר", חייך האב. "עכשיו, קחו את עשרת המקלות וקשרו אותם יחד. נראה מי מכם יצליח לשבור את חבילת המקלות", אמר. הבנים העבירו את אגודת המקלות מאח לאחיו. כל אחד מהם ניסה בכל כוחו לשבור אותה, אך לשווא. אף אחד מהבנים לא הצליח לשבור את אגודת המקלות. "נו? אף אחד לא מספיק חזק בשביל לשבור את הזרדים האלה?!" שאל האב וסקר את פני ילדיו. "כעת", פנה האב לבניו, "תנו מקל אחד לכל אחד ונסו עכשיו לשבור את המקלות". הבנים, שכבר הבינו שמשוה לא רגיל מתרחש כאן, תפסו כל אחד מקל מהחבילה ושברו אותו. "זה היה קל, הא?!" חייך האב. "ובכן, בניי היקרים, זה הלקח שאני רוצה שתלמדו: כדי לנצח אתכם, האויבים שלכם תמיד ינסו קודם להפריד ביניכם. אם כל אחד מכם ילך לבד וידאג רק לעצמו, יהיה קל לשבור אתכם כי מקל אחד נשבר בקלות. אבל אם תישארו יחד ותהיו מאוחדים – אף אחד לא יוכל להכניע אתכם! אף אחד לא יוכל לשבור אתכם לעולם, כמו שלא הצלחתם לשבור את המקלות הקשורים יחדיו". זוהי כוחה של קבוצה.

בעיר רחוקה חיה משפחה: אב, אם ועשרת בניהם. כאשר הרגיש האב הזקן שימיו ספורים, הוא קרא לעשרת בניו ואמר להם: "בניי, אני כבר מבוגר ולא נותר לי עוד זמן רב לחיות. הגיע זמני להיפרד מכם, אך קודם יש לי בקשה אחת: צאו החוצה והביאו מקל לכל אחד מכם". הבנים הביטו זה בזה נבוכים. 'איזה צורך יש לאבינו הזקן בעשרה מקלות?!', הם תמהו. אביהם הזקן ראה את תמיהתם וחזר על דבריו: "כן, צאו החוצה וחזרו אלי עם עשרה מקלות; מקל אחד לכל אחד". למרות תמיהתם ופליאתם מבקשת אביהם, יצאו הבנים אל מחוץ לבית ובתוך זמן קצר חזרו כשכל אחד אוחז במקל, כפי שהורה להם אביהם. "נהדר", חייך האב. "עכשיו, קחו את עשרת המקלות וקשרו אותם יחד. נראה מי מכם יצליח לשבור את חבילת המקלות", אמר. הבנים העבירו את אגודת המקלות מאח לאחיו. כל אחד מהם ניסה בכל כוחו לשבור אותה, אך לשווא. אף אחד מהבנים לא הצליח לשבור את אגודת המקלות. "נו? אף אחד לא מספיק חזק בשביל לשבור את הזרדים האלה?!" שאל האב וסקר את פני ילדיו. "כעת", פנה האב לבניו, "תנו מקל אחד לכל אחד ונסו עכשיו לשבור את המקלות". הבנים, שכבר הבינו שמשוה לא רגיל מתרחש כאן, תפסו כל אחד מקל מהחבילה ושברו אותו. "זה היה קל, הא?!" חייך האב. "ובכן, בניי היקרים, זה הלקח שאני רוצה שתלמדו: כדי לנצח אתכם, האויבים שלכם תמיד ינסו קודם להפריד ביניכם. אם כל אחד מכם ילך לבד וידאג רק לעצמו, יהיה קל לשבור אתכם כי מקל אחד נשבר בקלות. אבל אם תישארו יחד ותהיו מאוחדים – אף אחד לא יוכל להכניע אתכם! אף אחד לא יוכל לשבור אתכם לעולם, כמו שלא הצלחתם לשבור את המקלות הקשורים יחדיו". זוהי כוחה של קבוצה.

בעיר רחוקה חיה משפחה: אב, אם ועשרת בניהם. כאשר הרגיש האב הזקן שימיו ספורים, הוא קרא לעשרת בניו ואמר להם: "בניי, אני כבר מבוגר ולא נותר לי עוד זמן רב לחיות. הגיע זמני להיפרד מכם, אך קודם יש לי בקשה אחת: צאו החוצה והביאו מקל לכל אחד מכם". הבנים הביטו זה בזה נבוכים. 'איזה צורך יש לאבינו הזקן בעשרה מקלות?!', הם תמהו. אביהם הזקן ראה את תמיהתם וחזר על דבריו: "כן, צאו החוצה וחזרו אלי עם עשרה מקלות; מקל אחד לכל אחד". למרות תמיהתם ופליאתם מבקשת אביהם, יצאו הבנים אל מחוץ לבית ובתוך זמן קצר חזרו כשכל אחד אוחז במקל, כפי שהורה להם אביהם. "נהדר", חייך האב. "עכשיו, קחו את עשרת המקלות וקשרו אותם יחד. נראה מי מכם יצליח לשבור את חבילת המקלות", אמר. הבנים העבירו את אגודת המקלות מאח לאחיו. כל אחד מהם ניסה בכל כוחו לשבור אותה, אך לשווא. אף אחד מהבנים לא הצליח לשבור את אגודת המקלות. "נו? אף אחד לא מספיק חזק בשביל לשבור את הזרדים האלה?!" שאל האב וסקר את פני ילדיו. "כעת", פנה האב לבניו, "תנו מקל אחד לכל אחד ונסו עכשיו לשבור את המקלות". הבנים, שכבר הבינו שמשוה לא רגיל מתרחש כאן, תפסו כל אחד מקל מהחבילה ושברו אותו. "זה היה קל, הא?!" חייך האב. "ובכן, בניי היקרים, זה הלקח שאני רוצה שתלמדו: כדי לנצח אתכם, האויבים שלכם תמיד ינסו קודם להפריד ביניכם. אם כל אחד מכם ילך לבד וידאג רק לעצמו, יהיה קל לשבור אתכם כי מקל אחד נשבר בקלות. אבל אם תישארו יחד ותהיו מאוחדים – אף אחד לא יוכל להכניע אתכם! אף אחד לא יוכל לשבור אתכם לעולם, כמו שלא הצלחתם לשבור את המקלות הקשורים יחדיו". זוהי כוחה של קבוצה.

בעיר רחוקה חיה משפחה: אב, אם ועשרת בניהם. כאשר הרגיש האב הזקן שימיו ספורים, הוא קרא לעשרת בניו ואמר להם: "בניי, אני כבר מבוגר ולא נותר לי עוד זמן רב לחיות. הגיע זמני להיפרד מכם, אך קודם יש לי בקשה אחת: צאו החוצה והביאו מקל לכל אחד מכם". הבנים הביטו זה בזה נבוכים. 'איזה צורך יש לאבינו הזקן בעשרה מקלות?!', הם תמהו. אביהם הזקן ראה את תמיהתם וחזר על דבריו: "כן, צאו החוצה וחזרו אלי עם עשרה מקלות; מקל אחד לכל אחד". למרות תמיהתם ופליאתם מבקשת אביהם, יצאו הבנים אל מחוץ לבית ובתוך זמן קצר חזרו כשכל אחד אוחז במקל, כפי שהורה להם אביהם. "נהדר", חייך האב. "עכשיו, קחו את עשרת המקלות וקשרו אותם יחד. נראה מי מכם יצליח לשבור את חבילת המקלות", אמר. הבנים העבירו את אגודת המקלות מאח לאחיו. כל אחד מהם ניסה בכל כוחו לשבור אותה, אך לשווא. אף אחד מהבנים לא הצליח לשבור את אגודת המקלות. "נו? אף אחד לא מספיק חזק בשביל לשבור את הזרדים האלה?!" שאל האב וסקר את פני ילדיו. "כעת", פנה האב לבניו, "תנו מקל אחד לכל אחד ונסו עכשיו לשבור את המקלות". הבנים, שכבר הבינו שמשוה לא רגיל מתרחש כאן, תפסו כל אחד מקל מהחבילה ושברו אותו. "זה היה קל, הא?!" חייך האב. "ובכן, בניי היקרים, זה הלקח שאני רוצה שתלמדו: כדי לנצח אתכם, האויבים שלכם תמיד ינסו קודם להפריד ביניכם. אם כל אחד מכם ילך לבד וידאג רק לעצמו, יהיה קל לשבור אתכם כי מקל אחד נשבר בקלות. אבל אם תישארו יחד ותהיו מאוחדים – אף אחד לא יוכל להכניע אתכם! אף אחד לא יוכל לשבור אתכם לעולם, כמו שלא הצלחתם לשבור את המקלות הקשורים יחדיו". זוהי כוחה של קבוצה.